UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED TRI-WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND McGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year $4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, заінкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня міститься в Українськім Робітничім Домі, на розі вулиць Причард і МекҐрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік $4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

Редакція за оголошення не відповідає.

ФАШІСТСЬКІ БАНДИ НАПАЛИ НА РАДЯНСЬКИЙ КОНЗУЛЯТ У ЛЬВОВІ.

"Двацять першого листопада велика скількість українських студентів урядила перед радянським конзулятом протестаційну демонстрацію проти московського комуністичного терору на Україні та проти арештів і переслідувань українських учених. Конзуль Лапчинський у відповідь на демонстрацію почав стріляти з револьвера до беззбройних українських студентів.

Тоді ґрупа більш активних студентів повибивала вікна в конзуляті й почала атакувати конзулят. Лапчинського врятували великі відділи польської поліції та жандармерії, перед якими довелося українським студентам відійти".

Оцю телеґрамну вістку помістила ундівська ґазета джержиситська "Свобода" з дня 25. листопада ц. м.

Заперечувати цю вістку немає потреби. Ми знаємо, що напади на Радянську Україну усяких викидьків української громадськости на Західній Україні, що гуртуються в УНДО, УХО, УСДП й так званій радикальній партії, почалися вже не від 25. листопада ц. р. Вони сягають ще з тих жахливих визвольних боїв з 1918 року й тягнуться чорною, зрадливою ниткою аж по сьогодня. Хто ж є оті викидьки українського громадянства на Західній Україні?

Зачнемо від їхніх верхів, від УНДО. Збіговисько усяких адвокатів-процесовичів, їхніх покутних писарчуків й аґентів, що тільки й чигають, аби українського мужика затягнути в суд й останню коровчину вирвати від нього; судові радци, що тисячами засуджували й засуджують на смерть таки українських революційних боєвиків, в найогидніший спосіб мучили й мучать десятки тисячів селян і робітників єдино за те, що брали участь у визвольних боях; директори й майнокради громадських установ таких, як Просвіта, Рідна Школа, Сільський Господар, Кооперативні Спілки тощо. Коли ж до них ще додамо зграю петлюрівських, денікінських і врангелівських недобитків — матимемо увесь склад отого УНДО.

Хто ж є УХО? Вже сама назва Українська Християнська Орґанізація, або в скороченні УХО, вказує, яке стадо находиться у тому дефензивному вусі. Усі референдники-попи і їхні свічкогаси, грішні Магдалини усяких серць та марійських союзів, — оце й є уся отара УХО. Їхнє завдання одне: підслухувати (на теж і зветься ухо) й доносити.

Хоч пару слів сказати б ще про УСДП, себто Українську Соціял-Демократичну Партію. Кого ж вона репрезентує? Скільки букв у її назві, стільки й "обєднує" вона членів. Один директор від ундівської ґазети "Діло", 2-3 адвокати, 2 аґенти корабельних компаній, один народний вчитель й пару відпоручників від соціяліста Пілсудського ППС. Чесна компанія, правда?

Ланцюг отих викидьків української громадськости на землях Західньої України замикають "радикальні дуби" з так званої Української Соціялістичної Радикальної Партії, або в скороченні УСРП. У тому радикальному кубелечкові ховаються усі ті, що десять років тому назад співали цісарський гимн, сьогодня горлають "Єще Польска не зґінела". Це ті самі, що у громадських виборах в Східній Галичині йшли плече-в-пліч з польськими поміщиками проти українських селян і робітників, ті самі, що у виборах до польського сойму співробітничали з одинокою Пілсудського. Зараз оті радикальні викидьки повнять найогиднішу дефензивну службу на Західній Україні, виписуючи відкрито доноси на робітничо-селянський революційний рух, а в обріхуванні й провокації на Радянський Союз і Радянську Україну вони мають за собою рекорд. У проводі тієї партії є теж адвокати-процесовичі, міністри ЗУНР, куркулі й певна частина середняцьких селян, які ще не вспіли визволитися з радикальних, зрадницьких, павутинних сіток.

Оце й увесь протирадянський фронт, що існує зараз на землях Західньої України. В його й стільки праці, що доносити до польської поліції й дефензиви на усіх українських працюючих, що беруть активну участь в революційному русі. Усі вони на з'їздах Просвіти розбивають голови робітничо-селянським делеґатам низових читалень, усі вони разом з польською поліцією запаковують в тюрми найкращих працівників, вони закривають самі з поліцією й без неї сільські читальні, Просвіти, Луги, пласт, кооперативи, Рідні Школи.

Щоб забезпечити за собою дальше своє існування й діяння на землях Західньої України, УНДО й УХО кинулися на шкільну молодь. УХО, що рекрутується головно з попів, має доступ почерез своїх вчителів релігії, катехетів, до усіх шкіл, де тільки навчається українська молодь й дітвора. З учнів отих шкіл попи творять марійські, йосафатівські, кунцевичівські союзи, насильно впихають учням свою літературу усякі "Приятелів", "Місіонарів", "Правду", тощо й заправляють учнів таки ж зразу підслухувати й доносити на своїх товаришів чи поступовіших вчителів й, прослідивши, передають таких зараз польській доліції, або польським шкільним властям.

Такий самий доступ до молоді й дітвори має УНДО почерез своїх партійців, директорів і професорів. Вони теж повнять не лійшу службу від висланників УХО. Одні й другі полюють на молодь й дітвору, полюють не самі, а впарі з польською поліцією. Вони й опанували усю Рідну Школу, де вчиться понад 7 тисяч української молоді, зробивши з неї своє дефензивне бюро.

И та сьогочасна молодь, якої батьки стоять на платних позиціях Пілсудського, або ухівсько-ундівських установ, покінчивши народні й середні школи, вчиться далі. Вона записується на польський університет, звичайно, у Львові. Щоб не тинялася ота недовчена молодь по усяких приватних станціях, пару років тому назад українські селяне й робітники власним коштом вибудували для неї Академічний Дім. У тому домі мали міститися найбідніші учні з робітниче-селянських мас. Та по війні, як усі установи таксамо й Академічний Дім, захопили ундо-ухівці. Туди й вони стали напихати своїх виростків. Вже кілька років Академічний Дім отримує грошеву допомогу з каси Пілсудського, дістає паливо, харчі тощо. А провідні ватажки беруть навіть і плату.

З тієї академічної молоді створили собі УНДО й УХО бойівку, себто палочників, що з дрюками в руках нападають робітниче-селянських делеґатів на усіх з'їздах чи мітінґах українських установ і розбивають голови, заливаючи їх кровю. Так було на всіх з'їздах Просвіти, на зборах читалень, на виборчих мітінґах до польського сойму. Зазначити треба, що тих студентів, які не погоджуються з палочниками і їхньою "боротьбою", негайно викидають з Академічного Дому.

И, повертаючи до повисшої телеґрамної вістки про напад тієї самої молоді на конзулят Радянської України у Львові, чи ж можна дивуватися тому бандитському вчинкові? Певно, що ні! Ми навіть віримо, що ота сама ундо-ухівська ватага палочників вплянувала напад в порозумінні з польською дефензивою й поліцією. Говорити про те, що це була "демонстрація проти арештів і переслідувань українських вчених" є найпідлішого сорта брехнею. Коли ж так, то чому оті самі ундо-ухівські палочники не протестують проти катувань політичних вязнів, навіть української молоді, по тюрмах фашистської Польщі? Тюрми Баторого й Бриґідків у Львові є переповнені й вони далеко близше палочників, чим Радянська Україна. Чому не йдуть палочники з Академічного Дому туди протестувати? Чому ховаються в мишачі нори ундо-ухівські герої тоді, як польська салдатеска розстрілює під тюремними мурами робітників, селян, а навіть і українських студентів?

Тому, що ундо-ухівські палочники працюють впарі з польською дефензивою й вони не повстануть проти її діяння. Громили рік тому польські студентські палочники в перших днях листопада Академічний Дім, а зате у відплату громлять палочники з Академічного Дому будинок українського конзуляту у Львові. Чи ж може бути щось огиднішого?

Та ундівські палочники враз зі своїми батьками дістануть свою відповідь, яку готують для них вже працюючі Західньої України. Відкриті бої вже почались! У тих боях розторощать працюючі усю зграю отого польського дефензивного бльоку.

РОБКОРИ Й ДОПИСУВАЧІ "У.Р.В." НА ФРОНТ!

Листопад і грудень — це місяці завзятих боїв на фронті української робітничо-фармерської преси в Канаді. На боєвий фронт виступили усі читачі й дописувачі "Українських Робітничих Вістей", "Фармерського Життя", "Робітниці" й "Світу Молоді". Фронт пресових боїв є всюди там, де находяться українські працюючі. Йдемо в наступ на усіх, що тримаються здалека від життя, й діяння орґанізованих робітників і робітниць, які досі не були ще озброєні в українську боєву пресу. Йдемо в атаку на фронт неорґанізованих, мобілізуємо їхні розпорошені сили, закріплюємо боєву лінію.

Здається, що працюючі ще ніколи не потребували такої спаяної, витриманої сили, як її потребують саме сьогодня. Ми бачимо, що наступ капіталу на фронт працюючих значно посилився. По усіх капіталістичних країнах живцем замучуються найжорстокішими туртурами боєвики працюючого фронту, нищенці скреплять від повислих робітників і робітниць, кровю працюючих змивають брудні вулиці міст.

Нема ні одного станка праці, який забезпечував би здоровля й життя робітника чи робітниці. Шматування на кусні ще живого тіла робітників, вщеплювання туберкульозних заразків й безліч інших загрозливих життю хворіб, масакри працюючих — усе те стає буденним явищем сьогодня. Зростання безробіття, а з тим впарі безпритульність, голодове вмирання — це теж признаки несиленого наступу капіталу на фронт працюючих. І, як би на завершення всіх отих людожорних вчинків на клясі працюючих, капітал готує зараз найжорстокішу різню усім робітникам в наближаючійся війні народів. Грізна навала йде суватися. Обійти її вже не дасться. Вона жорстоко помститься на усіх тих, що захочуть уникнути її. Й одинокий вихід є, це стати відкрито до наступаючих боїв.

Змобілізувати усіх працюючих в єдиний боєвий фронт, вишколити їхню здатність і витриманість в клясових боях, загартувати їх — оце завдання вожатих працюючої кляси. Тими вожатими є саме робітничо-фармерська преса усього світу, а для українських працюючих Канади їхня преса: "Укр. Роб. Вісти", "Фармерське Життя", "Робітниця" й "Світ Молоді".

І якраз сьогодня є визначений час великого наступу цієї преси на великі шари українських робітничих мас в Канаді. Перед ведуть усі передплатники й читачі тієї преси. А вже передким авангардом української робітничо-фармерської преси в Канаді повинні стати усі робкори й дописувачі "У.Р.В."

Усі вони тримали раз-у-раз звязок зі своїм вожатим, "У.Р.В.", усі вони промовляли до десяток тисяч читачів нашої преси й всі вони витримали на своїх позиціях завжди до кінця. Зараз усі робкори й дописувачі "У.Р.В." мусять вийти останніми з позиції. Треба витримати до остаточної побіди пресової кампанії.

Ще є один місяць часу. Хай же у тому місяці наші робкори й дописувачі завзято попрацюють над придбанням нових передплатників для "У.Р.В.", не оглядаючися на будь-які надгороди. Число робкорів і дописувачів "У.Р.В." перевищає зараз понад 600.

Хай би тільки випало на кожного по 2 — 3 нових передплатників, а вже зробили-б велике діло. Й, не гаючи марно часу, ми всі, робкори й дописувачі "У.Р.В.", виходимо в місяці грудні на фронт пресових боїв.

Готуйтеся! Ми йдемо!

Вінніпеґ, Ман. *Дописувач.*

Щоб перемогти, щоб утворити і зміцнити соціялізм, пролетаріят повинен повести за собою масу трудящих і експльоатованих на шлях утворення нового суспільного звязку, нової трудової дисципліни, нової організації праці, що обєднала б останнє слово науки і капіталістичної техніки з масовими обєднаннями свідомих робітників, що творять велику соціялістичну продукцію.

ХАЙ ЖИВЕ БОРОТЬБА!

(Стаття харківської ґазети "Пролетар".)

Хижо панує польський фашізм над Західньою Україною. Всі кризи, що виникають з процесу щораз більшого загнивання часткової капіталістичної стабілізації, буржуазно-поміщицький уряд намагається послаблювати коштом робітників та селян. Поширюється законодавство для охорони визиску трудящих. Влада силою поліцаїв придушує кожну спробу робітників і селян здобути собі страйками поліпшення умов праці. Страйки сільсько-господарських пролетарів, страйки селян, що примушені, через свою безземельність, працювати в поміщицькому господарстві, не раз закінчувалися розстрілами страйкерів.

Разом з посиленням соціяльного гнобительства польський фашізм геть до щенту нищить найменші ознаки Західньої України, прагнучи всякими способами якнайшвидче і цілком її польонізувати. Ті невеличкі права, що мала Галичина за часів Австро-Угорської імперії, цілком відібрала польська демократична республіка. Досить сказати, що з 2,612 українських народніх шкіл, які були підчас війни в Галичині, та з 1,050, утворених після повалення царату на Волині й Холмщині (разом 3,662) — лишилося всього 771. Окрім того, утворено кілька утраквістичних (двомовних) шкіл, де навчання провадиться двома мовами, польською і українською. Польська влада ретельно виконує цей закон, наказавши провадити все навчання польською мовою, а українською тільки ґімнастику та малювання! Це знущання називається "демократичною" шкільною політикою!...

Панування окупантів на західньо-українських землях, окрім поліцаїв та жандармів, спирається ще на спілку з українським фашізмом і соціял-фашізмом. Галицька буржуазія, що призвела до окупації Західньої України, дуже швидко знайшла спільну мову з владуючими клясами Польщі. Це не просто наймит польського капіталу — це його клясовий спільник.

Українська буржуазія та її "соціялістичні" підніжки продовжують ще спекулювати на своїй "опозиції" до диктатури польського фашизму. Вони примушені це робити, щоб не втратити впливу серед певної частини селянства, яка ще не цілком виплуталася з павутиння їхнього ошуканства. Вони продовжують спекулювати на національно - визвольній боротьбі. Та тепер це вже не так легко вдається, як 1918 року. За цей бо час робітничо-селянські маси Західньої України пройшли добру школу революційної боротьби і навчились відріжняти зрадницькі діла панів і підпанків від їхньої демагоґічної фрази. За ці роки сформувалася Комуністична Партія Західньої України, що тримає провід масами трудящих і скеровує їх на справжню революційну боротьбу з диктатурою польського фашизму і з його спільником — українською буржуазією.

Наступові польсько - українського фашизму, посиленню поліцейського терору щораз активніше і ширше протиставлять пролетарі і селяни Західньої України в спілці з пролетаріятом цілої Польщі свій контр-наступ. На Зах. Україні відбулися останнім часом величезні страйки в містах і в селах, і ці страйки були не просто боротьбою за інтереси якоїсь фабрики чи села, вони були тісно звязані з загальними гаслами боротьби за соціяльне і національне визволення під прапорами комуністичної партії.

Рік тому на вулицях Львова відбулися демонстрації протесту проти окупації, проти цілого режіму фашістської диктатури. Ці демонстрації закінчилися кривавим погромом над українською людністю Львова, що його-ж спільно влаштувала польська поліція і фашістська молодь за вказівками влади. Представники української буржуазії поспішили відгородитися від листопадових подій і запевнити польську буржуазію в своїй льояльності до влади. Кривавий львівський погром був ознакою нової хвали фашістського терору, але найголовніше він продемонстрував посилення опору мас окупантському загарбанню Західньої України.

За цей рік революційний контр-наступ мас був ще ширших розмірів і завдав серйозних ударів фашістській диктатурі. Цього року, готуючись до нових боїв, Комуністична Партія Західньої України закликає до першолистопадових демонстрацій, що мають бути готуванням до святкування XII. роковин Жовтневої революції, під гаслом боротьби з пануванням польсько - української буржуазії, боротьби з орґанізацією імперіялістичного нападу на Радянську Україну.

За соціялістичну революцію в Польщі!

За відірвання Зах. України від Польщі та прилучення до Радянської України!

КООПЕРАТИВИ ТА ЇХНЄ ЗАВДАННЯ.

З розвитком революційного руху на канадійському континенті, в міру загострення клясової боротьби робітництва в індустріях, кооперативи, головно споживчі, почали знаходити собі місце там, де економічні умовини позволяли на їхнє існування.

У заснованні всіх цих кооператив були ініціяторами а тепер є провідниками члени робітничих і політичної орґанізацій. Перечитуючи статут деяких кооператив і робітничу пресу взагалі, робітничі орґанізації, коли беруться за так важне діло, не все ставлять собі питання: чим в майбутності має бути споживча чи деревна кооператива?

Не торкаючись кооператив, які існують вже від довшого часу, але кооперативи, до яких робітничі орґанізації роблять підготовку до заснування, а й такі, що вже почали свою функцію, скажу, що не всі вони є засновані на дійсних робітничих підвалинах, головно ж на таких, які нерозривно звязували б свою діяльність з всякими іншими орґанізаціями, які ведуть боротьбу за визволення працюючих з під капіталістичного ладу.

Кооперативи орґанізовані в Канаді не мають напрямку, щоби охопити робітників всіх національностей, а вони обєднують в більшості одну або дві нації. І тому кооперативи в деяких місцевостях не проявляють ширших розгалужень, як повинні.

Те ж саме з кооперативами в північнім Онтеріо. Хоч вони й засновані так, що охоплюють не лише фінляндських і українських робітників, а й робітників других національностей, і оборот їхній сягає до 50 тисяч дол. місячно, проте з робітничими орґанізаціями і робітничим рухом вони майже не мають звязку ніякого. Взяти б гемилтонський страйк. Справа, якій в першу чергу кооперативи повинні були поспішити з допомогою, а вона осталася без кооперативної допомоги за вимком вінніпеґської деревної кооперативи. Інші пропустили цю справу холоднокровно, наче гемилтонський страйк не був справою, якій треба було допомогти.

А так неповинно бути. Страйки, локавти і жертви в боротьбі з капіталістичною системою — це справи, яким в першу чергу робітничі кооперативи повинні дати допомогу.

Всякі кооперативи, орґанізовані робітничими орґанізаціями, мусять бути сконцентровані в одну орґанізацію, а не як зараз у Канаді є, що кожна кооператива працює для себе.

Зорґанізувавшись в одну орґанізацію, вони мусять бути з'єднані з трейд-юніями, освітними й політичною орґанізаціями. Інакше їм віщує загибіль.

Кооперативи, не маючи жадних орґанізацій за собою, в часі конкуренції з боку буржуазного підприємства, не вдержаться. Мало навіть того, коли б кооперативні орґанізації мали своє товариство гуртових закупів (голсейл), тоді буржуазія, маючи засоби продукції у своїх руках, коли побачить небезпеку для себе з боку кооператив, її не тяжко буде позбутися свого бизнесового конкурента.

Фашістський терор в Італії знищив всякі кооперативні орґанізації так же само, як і профспілки. Тому й всякі галузя кооператив повинні брати активну участь у клясових змаганнях робітництва. Помилковим є думати, що шляхом орґанізування кооператив можна мирним способом врости в соціялізм, іншими словами, відібрати владу від буржуазії, або проповідувати "політичний нейтралітет", як це роблять ріжні реформістичні кооператори. Всі ці буржуазні кооператори, які проповідували мирне вростання в соціялізм, підчас минулої світової війни поробилися міністрами постачання (А. Тома) і членами уряду (Вандервельде). Инші знова сприяли світовій різанині 1915 р. (II. Інтернаціонал). Своїм опортунізмом перетворили кооперацію із знаряддя робітництва на послугачку буржуазії.

Карл Маркс і Енґельс ніколи не давали кооперації соціялістичного значіння в буржуазному суспільстві, а лише як допоміжний чинник у клясовій боротьбі. І коли комуністична партія уважає себе за спадкоємця (а вона цим є) І. Інтернаціоналу, якого Маркс був провідником, повинна вжити кооперативи як засіб в наближаючійся клясовій боротьбі.

Клич реформістів "Вільна кооперація", "Само-допомога", є нічо инше як пусті фрази й звуки. Підчас боротьби між працею і капіталом можливий лише один перехід: стати ворогом робітничої кляси, або її визволителем.

Лише тоді, як робітнича кляса скине капіталістичний лад, лиш тоді зможе кооперація буйно розвиватися як це бачимо зараз в одинокій робітничо-селянській державі — Союзі Радянських Соціялістичних Республік.

Д. Барабаш.

Тіммінс, Онт.

НІМЕЦЬКИЙ ПИСЬМЕННИК У КИЇВІ.

До Києва прибув німецький письменник Герварт Вальден.

Метою його подорожі було зазнайомлення з мистецтвом і побутом Радянської України. Герварт Вальден пише книгу про СРСР, яку зобовязався в першу чергу надрукувати в перекладі на українську мову, про що і склав відповідну угоду з Київською Філією ДВУ.

Герварт Вальден також звязався з українськими письменниками й обіцяв популяризувати українську літературу в Німеччині. Потім Вальден відвідав "Пролетарську Правду", де виявив своє бажання бути постійним кореспондентом та дописувати про побут Німеччини.